

Prelát: Ubytovat poutníky

Prelát Opus Dei uvažuje tento měsíc o velmi aktuálních skutcích milosrdenství: nyní, v této době, Kristus dál hledá přátele, kteří ho přijmou v emigrantech nebo v lidech odsouvaných na okraj společnosti.

06.04.2016

Byl jsem na cestě a ujali jste se mě.
Posluchači těchto Kristových slov
byli dobře obeznámeni s
nebezpečími, které poutníky čekaly

na cestách: zloději, šelmy, nepříznivé klimatické podmínky a další ohrožení. I Panna Maria a Josef zakusili při narození Ježíše, co je to bezmocnost poutníků. Jedny dveře po druhých se před nimi v Betlémě zavíraly. A jen stáj poskytla útočiště právě narozenému Bohu. Za čas odešla Svatá Rodina, pronásledovaná Herodesem, do vyhnanství v cizí zemi a kvůli spěšnému odchodu si s sebou ani nemohla nic pořádného vzít.

Svatý Otec říká, že „Ježíšovo kázání nám předkládá skutky milosrdenství, abychom se ptali sami sebe, zda jsme jeho opravdovými apoštoly“.

Můžeme se proto v modlitbě tázat Boha: Proč nás, Pane, vybízíš, abychom ubytovávali poutníky? Co nás chceš naučit?

Ubytovat poutníka znamená přijmout cizince, uvolnit v našem bezpečném a stabilním světě místo tomu, kdo

potřebuje pomoci; znamená to nabídnout ochranu těm, kdo se cítí ohroženi, a zároveň tím narušit naše vlastní pohodlí a sdílet ho s nimi a proto do jisté míry i o náš klid přijít; a činit to také s radostí vnitřní i vnější.

V posledních měsících denně s bolestí pozorujeme, jak tisíce osob vydávají všanc své životy, aby našly důstojnější podmínky v jiné zemi nebo kontinentu. Není to nový jev, nicméně v poslední době sociální nerovnosti a války dosáhly takové úrovně, že ani moře ani jiné přírodní překážky nemohou na dlouhou dobu tento migrační příliv zadržet.

Takovýto poutník už není nějaká vzdálená, daleká osoba, ale jeho přítomnost je na ulicích našich měst čím dál tím více patrná. Papež poznamenal, že pokud pohlížíme na bolestnou cestu těchto rodin s

lhostejností, „ztratili jsme smysl pro bratrskou odpovědnost“.

Společnosti, které se po století rozvíjely v křesťanském duchu, musí nyní této obrovské výzvě čelit.

Odvažuji se proto říci, že způsobilost k přijetí všech těch, kdo jsou nuceni emigrovat, bude možná tehdy, až my všichni dokážeme uvádět do praxe Kristovu lásku. Toto milosrdenství - jež jim bylo v jejich zemích přinášeno z rukou misionářů, řeholníků, řeholnic a mnoha věřících mužů a žen a kterým jsme zároveň nezměrně vděční - bude nyní stát u počátku čínorodé aktivity mnoha lidí.

Bude třeba podpořit nejednu iniciativu, aby se všem těmto lidem zajistila potřebná pomoc, pracovní místa, bydlení, vzdělání apod. Mějme na paměti, že zde nejde jen o problém ekonomický, ale hlavně o problém morální, protože když bratr

volá po spravedlnosti, křesťan musí reagovat s láskou.

V evangeliu čteme, jak Pán, když kázal v Judsku a Galilei, využil pohostinnosti mnoha svých přátel. A těm, kdo mu otevřeli dveře svých domovů, změnil život: Marta, Marie a Lazar se těšili z přátelství Vykupitele; Šimon, farizej, poznal, jakou hodnotu má odpuštění; Zacheus zanechal sobeckého života... Nyní, v této době, Kristus dál hledá přátele, kteří ho přijmou v emigrantech nebo v lidech odsouvaných na okraj společnosti.

Ty i já můžeme dovolit Pánovi, aby se každý den, když ho přijímáme ve svaté eucharistii, usídlil v našich duších. Sestry a bratři moji, moji přátelé, zamysleme se: jakou pohostinnost projevíme našemu Vykupiteli? Připravujeme si vhodně srdce, jako postavy z evangelií, když chystaly své domovy před příchodem

Mistra? Do jaké míry projevujeme lásku božskému Hostovi?

Mluvíme-li o eucharistii, nevzdalujeme se od tématu milosrdenství, protože jen srdce, které se umí stýkat s Kristem a snaží se ho každý den milovat více a více, je schopné přijmout bratra, který potřebuje pomoc, práci nebo jen malou pozornost.

Pečujeme-li náležitě o svaté přijímání, náš Pán nás učiní velkorysejšími, přístupnějšími k cizímu utrpení, ochotnějšími nabízet naše materiální prostředky, čas nebo i majetek těm, kdo toto vše potřebují.

I svatý Josemaría byl jedním z těch, kdo byl na útěku a hledal střechu nad hlavou. Kvůli náboženskému pronásledování ve Španělsku v roce 1936 se musel po dlouhou dobu na různých místech Madridu schovávat - v podkrovích, ve stísněných bytech, v cizích lokalitách. Když měl zato, že

lidé, kteří ho přijali, ho nezradí,
prozradil jim svůj kněžský stav a -
aniž by se bál, že bude ohrožen jeho
život - nabízel jim účast na
svátostech, zpověď nebo eucharistii,
opravdovou útěchu v těchto tak
obtížných měsících. Takto si Kristus,
uprostřed nenávisti a strachu,
otevíral srdce těchto lidí.

Poprosme na závěr Pannu Marii a
svatého Josefa, poutníky v Betlémě a
emigranty v Egyptě, abychom se od
nich naučili otevírat dveře našeho
života Kristu, který se dožaduje naší
štědrosti k těm, kdo potřebují přijetí
a pomoc.

.....